

hagyatéék

megpróbáltam magamban elfojtani a hangjukat, azt reméltem, hogy így mindenkinek könnyebb lesz, aztán véglegesen és maradéktalanul kiejteni őket a fejemből. jó terv. apró tejfogak: nagyapám kiköpött titkait nekem kell cipelnem. képen töröl a felismerés, hogy hiába veszítem el, visszajár, fölbukik ismét az egykori, az összes szerelme. megbabonázott, elcsábult, régi asszonyok súgnak a fülemre gondoskodást, fenyegetést, lakáscímeiket.

a nők, míg hús van a csonton, visszajárnak a szerelemre. hosszan hallgatom érvelésüket, meggyőző technikáikat. nem csak a rajongásért, a hitekért, nem csak marni, követelni. vissza. járnak belém nyugodni, ragyogni, emlékezni. remélni nagyapám szavait, beteljesedni elmulasztott éjszakáikat. meghalni is, végre, hogy legyen miért.

suta szabály csak az idők rendjének betartása. ha néha áthajolok rajtuk, önfeledt hajnalaikba, erősen csíp a lokálok füstje.

záraikat, lassú megértésüket zörgetem. fúrom át magamat zárbetéteken, lakathosszal, vaskos titkaikkal többet időzöm, térdelve előttük, mint ahogyan illendő lenne. meglepődnöm többé már senkin sem érdemes. kiélvezhető vagyok a régmúlt szeretőkért. kincseiket kacatokká rejtem, hogy fiaim is érintetlenül találhassanak rájuk.

mokkacukor

halmozódnak adósságaim.
sírdogálsz ugyan, de
évek óta nem fojtogatnak terápiák.
előzékeny vagyok a havi számlákkal,
hivatalos ügyekkel. úgy élünk, mintha
nem türelmi időben lennénk, mintha
nem egy titkos kegyelemben.
mímeljük a kezdők életét.

barátiam kiveszőben. gyorsan
mérgez a napirend, akár a sorsszerű rák.
irigyelhető a magány, a szegénység is,
nagyon. aki mélyről jön, mélyen figyel.
mélyebben ért.

téged nézlek, kutatlak
napi dolgaimban. a feladatok
jól terelik a figyelmet, remek
pásztorkutyák--, szétmegy
a fejem, úgy csahol a hűség.
reggelizésekről, ebédelésekről
nem feledkezem meg. betartok
minden elvárásnak, ha sértik
a szabályainkat.

erős önkontroll.

kinti zuhanyzásaimra emlékszem,
nagyapám kertjére,
hóesésben. nagy mínuszokra.
bennem az maradt meg, az a csend.
csodálatot hoz, aki visszajön még onnan.
a daganat hege, akár egy melltű, beragyogja
a fürdőkádas, meleg vizes estéinket.
felfokoz a gőz, ha legyintesz a halálra.
nagydíj, havi járadék, hogy örülni van még ok.

bekapcsol kávéfőző, bojler. fürdőhab,
víz süti a lábszáramat. átmelegszik, átél,
ami még van. hátra. előre. elkavarodom.
innen már, hidd el, minden csak mokkacukor.

szuvasodás

tölgyesek tavaszán rád hasonlítok.
hasadozik az agytörzsem. konok vagy,
igazi fafej. míg bosszankodok miattad,
addig te intarziás asztallappá, faragott
lábakká nyarasodsz.
többes számod széles oszlopokban
gyökerezik, fölveri a leveles rigók
fekete hangját. azokban
az évszakokban vajtfüllel, füttyszóra

kell kitapogatnom téged.
nem hibázhatok a választással,
szuvas, porlékony szekrényre
fajulnál, néhány óra alatt.
hiába jönnének fakopáncsok,
láncfűrészek,

orkános viharok szakmai leleménnyel
megmenteni, kinyerni magunkat
belőled.
labirintusokat éltetsz, társz fel az égbe.
kétségbeejtően hosszú odvaidba
vágynom.

ki tudja már, hogy kinek is vagy a
teste,
törzse nyugalma.

bámulod a napom peremét, csillárom
sugarát a polcok illesztékei között.
susogva átderengsz mennyezetem,
neszektől reccsennek rostjaid.

fa felé fordulok, nagyot sóhajtasz,
én meg kezdhetem előlről, belerágni
magam rügyező tenyeredbe.

Kürti László (1976): Vásárosnaményban született, jelenleg a mátészalkai gimnáziumban tanít filozófiát és testnevelést. A *Partium* és a *Vörös Postakocsi* folyóiratok munkatársa. A Debreceni Egyetem Filozófia Tanszékének PhD hallgatója. Legutóbbi verseskötete: *Testi misék* 2012.